

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

LV. Quomodo Fides sit Principium Salutis, & qualis explicita esset nimis
onerosa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

per evidentiam attestantis : & consequenter ipse assensus neque est Fides ejusdem rationis cum nostra, per quam homo non potest credere nisi volens.

230. Confirmari potest hæc Conclusio argumento ad Hominem, non quòd ulteriori probatione indigeat, sed ut Adversarius inconsequentiam suæ doctrinæ advertat. Actus Fidei magis diversificatur à revelatione evidente, quàm à privata ex parte materiæ : evidentia enim inducit diversitatem formalem motivi, ut quo, quòd autem materia sit privata, importat tantum diversitatem materialem, ut Controv. 51. ostendimus : atqui actus Fidei procedens ex revelatione privata ex parte materiæ, secundum Adversarium est diversus à nostra fide, neque producit à nostro habitu Fidei : ergo à fortiori idem dicendum est de fide, procedente ex revelatione evidente.

CONTROVERSIA LIV.

CLEMENS X.

*An sit Fide Divina credibile,
eum ritè fuisse Baptizatum.*

231. Confundit Adversarius hæc duo : quòd sit Fide Divina credibile, Clementem X. (dicamus nunc Innocentium XI.) esse Verum Pontificem, & proinde indirectè, & implicitè, ac consecutivè habere nos fundamentum sufficiens credendi esse Baptizatum, quia Baptismus est Jure Divino requisitus ad Pontificatum. Et : quòd Fides innitatur dictæ conditioni, ut influenti : primum P. Haunoldus lib. 3. n. 162. non Gratis dixit, ut Adversarius putat ; secundum P. Haunoldum nec dixit, nec supposuit : non enim Baptismus est conditio complens revelationem, cui Fides innititur, sed est conditio complens Valorem Pontificatus legitimi : unde licet verum sit, quòd idem P. Haunoldus lib. 3. n. 302. asseruit ; Non, quoties ex aliquo motivo assentimur alicui concreto, assentimur ex illo motivo singulis partibus illius concreti, seorsim sumptis ; alioquin qui crederet ex Testimonio Medici se esse ægrotum, crederet ex eodem Testimonio se esse hominem &c. Itaque credere aliquod totum ex aliquo motivo, est tantum credere ex illo motivo ultimam formalitatem constitutivam illius totius, quando tamen aliunde non repugnat, aliquam partem constitutivam alicujus totius, Fide Divina credibilis, simul aut seorsim credi à tali intellectu, prout non repugnat credi istum Pontificem esse verè baptizatum, & tamen

propter experimentalem metaphysicæ certitudinis evidentiam, Medici assertionem inconfutabilem ; supponitur repugnare, ægrotum credere Testimonio humano, se esse hominem, in tali, inquam, casu nec gratis, nec per doctrinam inconsequentiam P. Haunoldus rectè dixit, esse dicto modo per Fidem Divinam credibile, Hodiernum Summum Pontificem valide fuisse baptizatum : quia per hoc citatus Autor plus non asseveravit, quàm quòd revelatio legitimi Pontificatus se etiam extendat ad Baptismum legitimum, sine quo non potest verificari revelatio Pontificatus.

232. Hoc autem non gratis dici, testatur ipse S. Thomas, qui 2. 2. q. 11. a. 2. in C. hæc habet expressissima Verba. Ad Fidem pertinent dupliciter : Uno modo directè & principaliter : sicut articuli Fidei : Alio modo indirectè & secundariò : N.B. sicut ea, ex quibus sequitur corruptio alicujus articuli (quo modo ex sublato valore Baptismi sequitur corruptio Valoris Pontificatus, qui etiam secundum Adversarium est Fide Divina credibilis, & præceptus, ut credatur, id quod colligit ex S. Thoma opusc. 19. c. 4.) Et circa utraque potest esse hæresis eo modo, N.B. quo & Fides, Et 1. p. q. 32. a. 4. inquit. Postquam manifestum est, & præcipue si sit per Ecclesiam determinatum, quòd ex hoc sequitur aliquid contrarium Fidei, (est autem ab Ecclesia determinatum, quòd ex defectu Baptismi sequatur invaliditas Pontificatus) in hoc error non esset absque hæresi.

CONTROVERSIA LV.

FIDEI NECESSITAS.

*Quomodo Fides sit Principium
Salutis, & qualis explicita esset
nimis onerosa.*

233. IN duobus P. Haunoldum reprehendit Adversarius : primò quòd lib. 3. n. 386. Responsum Ripaldæ, dicentis, S. Paulum asserentem sine Fide impossibile esse placere DEO, posse intelligi, de Fide in Re, vel in Foro, melius à priori rejecisset ex eo, quòd cum Fides sit primum salutis fundamentum, nec contineatur virtualiter in cognitione naturali, nihil habeatur prorsus, in quo illius vorum & desiderium possit fundari. Verum hæc rejectio ipsa rejici meretur ; cum enim omnis actus Fidei præsupponat imperium voluntatis, ut Contr. 53. ex S. Thoma & S. Augustino ostensum est, etiam primum actus Fidei præsupponit imperium voluntatis, in illa ergo cognitione, in qua fundatur im-

imperium fidei, posset etiam fundari Votum Fidei. Quando itaque Fides dicitur primum Salutis Fundamentum, non est sensus, quod sit prima cognitio supernaturalis, ad illam enim præsupponitur dictamen prudentiæ evidens credibilitatis, proponens honestatem & obligationem Fidei, & dirigens piam affectionem seu imperium Fidei; sed sensus est, quod sit proxima & præcipua dispositio ad consequendam justificationem, ut indicatur in Trid. sess. 6. c. 6. his Verbis. [Disponuntur autem ad ipsam Justitiam, dum excitati Divinâ gratiâ, (Ecce cognitionem supernaturalem, quæ tanquam gratia actualis, & auxilians, excitat, & præsupponitur ad fidem) & adjuti, Fidem ex auditu concipientes, liberè moventur in Deum, (ecce piam affectionem, seu imperium Voluntatis præsuppositum ad fidem) credentes vera esse, quæ Divinitus revelata, & promissa sunt : atque illud in primis, à DEO justificari impium per gratiam ejus, per Redemptionem, quæ est in Christo Jesu, & dum peccatores se esse intelligentes, à Divinâ Justitiæ timore, quo utiliter concutiuntur, ad considerandam DEI misericordiam se convertendo, in spem eriguntur, fidentes Deum sibi propter Christum propitium fore, illumque tanquam omnis Justitiæ fontem diligere incipiunt : ac propterea moventur adversus peccata &c.]

Ecce structuram justificationis, cujus actus cum necesse sit à fide dirigi, ipsa fundamentum Salutis dicitur.

234. Alterum est, quod Adversarius reprehendit. [Cum (inquit) Haunoldus n. 389. fateatur, Gentilem aliquandiu servantem legem naturæ per cognitiones naturales, à Deo etiam extraordinario modo, si opus fuerit, adductum iri ad fidem; cur ipsi n. 407. dura videatur sententia Præceptoris Angelici, dicentis, actualem fidem explicitam Christi, post adventum ejus esse in Re necessariam? (Contr. § 8. ostendam, S. Thomam tantum loqui de necessitate præcepti, quam neque P. Haunoldus negat, aut duram asserit : nunc tamen ad Adversarii argumentum respondebo) quia nimirum ex S. D. q. 14. de Veritate a. 11. ad 1. ad Divinam providentiam pertinet, ut cuilibet provideat de necessariis ad Salutem, dummodo ex parte ejus non impediatur : &c.] Respondetur duritiam non à S. Thoma, sed ab Adversario asserat necessitatis eliciendi explicitam fidem in Christum, & in omnes octo articulos, quos Adversarius thesi § 8. ex S. D. q. 1. a. 8. & q. 2. a. 8. enumerat, non in hoc consistere, quasi ex parte DEI restaret aliquid specialioris difficultatis, in exercenda providentiâ, quâ hominem per auxilium gratiæ facientem, quod in se est, extraordinario modo adduceret non solum ad fidem DEI Remuneratoris, sed etiam ad explicitam Christi, & omnium reliquorum enumerationem;

Verum consistere in eo, quod ex parte hominis dura subeunda esset necessitas, simplicioribus intolerabilis, si, cum accedentem ad DEVM pro recuperandâ per penitentiam justificationis gratiâ, semper necesse sit credere, quæ necessitate Medij credenda sunt, tantum Catalogum articulorum explicitè credere deberent; & sic duritiam P. Haunoldus in eo fundavit, quod *Simplices sæpe non consequerentur gratiam in Sacramento penitentiae ex defectu explicitæ fidei, necessitate Medij requisitæ.*

235. Ceterum etiam hoc durum est asserere, quod Deus tot articulos explicitam fidem necessitate Medij necessariam esse voluerit, quot ordinariè non nisi extraordinario modo, & Providentiâ DEI extraordinariâ, ab accedentibus ad DEVM, præsertim simplicioribus, in mentem revocari, & credi explicitè possent. Unde non est Bona consequentia ista : DEVS in casu subinde rarissimo (qualem S. Thomas loco ab Adversario relato. q. 14. de Verit. a. 11. ad 1. adducit, quando scilicet, quis inter Gentiles in sylvis enutritus servaret totam legem naturalem, faciendo quod in se est,) per suam providentiam modo extraordinario provideret de medijs necessariis ad fidem explicitam aliquorum articulorum, nempe quia est, & inquirentibus se remunerator sit, Hebr. 11. Ergo absque specialiori difficultate & duritie imponitur necessitas explicitè credendi tot articulos, quot sæpe à Simplicioribus, aut infirmioribus, non possunt explicitè credi sine Providentiâ DEI, extraordinario modo succurrente. An enim non eodem modo contra Angelicum Magistrum per suppositionem hujusmodi extraordinariæ providentiæ Divinæ posset inferri. Quod sit de necessitate Salutis explicitè omnia credere, eodem enim modo omnia ad fidem pertinent : ergo quâ ratione oportet unum explicitè credere, eadem ratione oportet & omnia. Nam pari ratione per extraordinariam DEI providentiam, ipsi haud difficilem, eludere Adversarius posset, hanc S. Doctoris ad relata Verba redditam responsionem. [Dicendum, quod non est eadem ratio de omnibus, quæ ad fidem pertinent. Quædam enim sunt aliis obscuriora, & quædam aliis notiora ad hoc, quod homo dirigatur in finem, & ideo quosdam articulos oportet præ aliis credere.] Itaque aliud est, Deum providere extraordinario modo de necessariis ad Salutem facienti, quod est in se; & aliud, DEVM statuere multa necessaria ad Salutem, de quibus extraordinario modo provideat, facienti quod est in se. Primum dixit S. Thomas l. c. pertinere ad providentiam DEI; non autem alterum.